

Sygn. akt **IC 1661/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2018r.

Sąd Okręgowy w Płocku Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Tetkowska

Protokolant: Damian Gołębiewski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 sierpnia 2018 r. w Płocku

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

przeciwko J. F. (1) i I. F. (1)

o zapłatę

1. zasądza solidarnie od pozwanych J. F. (1) i I. F. (1) na rzecz (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 91.901,94zł (dziewięćdziesiąt jeden tysięcy dziewięćset jeden złotych i dziewięćdziesiąt cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 maja 2017 r. do dnia zapłaty;
2. zasądza solidarnie od pozwanych J. F. (1) i I. F. (1) na rzecz (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 10.024,49 zł (dziesięć tysięcy dwadzieścia cztery złote czterdzieści dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IC 1661/17

UZASADNIENIE

(...) Bank S.A. z siedzibą w W. w dniu 10 maja 2017 r. złożył pozew przeciwko J. F. (2) i I. F. (2) o wydanie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i zobowiązanie pozwanych, aby zapłacili solidarnie powodowi kwotę 91.901,94 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w dniu 22 maja 2017 r. wydał nakaz zapłaty – k. 4.

Pozwani skutecznie wnieśli sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc jednocześnie o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na ich rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu podnieśli, że kwestionują przede wszystkim wysokość zgłoszonego roszczenia, bowiem kwota ta jest zawyżona. Nadto, zdaniem pozwanych, powództwo zostało wniesione przedwcześnie, ponieważ nie otrzymali pism wypowiedających im umowę pożyczki oraz wezwań do zapłaty z dnia 14 kwietnia 2014 r., na które powód powoływał się w uzasadnieniu pozwu. Pozwani zakwestionowali również fakt, iż nie byli zainteresowani polubownym zakończeniem sprawy wskazując jednocześnie, że nie byli w stanie przyjąć zaproponowanych im dotychczas przez powoda warunków spłaty zadłużenia – k. 5v-6.

Postanowieniem z dnia 7 lipca 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Płocku – k.9.

W toku procesu strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

W piśmie z dnia 14 maja 2018 r. pozwani podnieśli nieistnienie dochodzonego roszczenia ze względu na brak wypowiedzenia umowy kredytowej. W ich ocenie, powód nie udowodnił wymagalności wierzytelności dochodzonej pozwem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 stycznia 2012 r. pozwani - J. F. (2) i I. F. (2) zawarli z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu nr (...) na kwotę 129.580, 46 zł. Kredyt przeznaczony był na cel konsumpcyjny w wysokości 28.902,41 zł oraz spłatę zobowiązań kredytowych kredytobiorców. Systemem spłaty kredytu była równa rata, zaś okres kredytowania wynosił 117 miesięcy i obowiązywał do dnia 15 października 2021 r., przy czym pierwsza rata miała być płatna do dnia 15 lutego 2012 r. Całkowita kwota do zapłaty przez kredytobiorców wynosić miała 129 580, 46 zł – w tym odsetki w wysokości 142 683,32 zł oraz jednorazowa opłata z tytułu zwrotu kosztów ubezpieczenia od utraty pracy w wysokości 7 580,46 zł. Stosownie do treści § 9 ust. 2 umowy kredytodawca był uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia i żądania spłaty całej należności między innymi w razie braku realizacji postanowień umowy mających wpływ na zdolność kredytową kredytobiorcy lub możliwość dochodzenia roszczeń przez bank. W § 7 ust. 3 umowy przewidziano, iż w sytuacji kiedy kredytobiorcę zalega ze spłatą dwóch kolejnych rat kredytu, bank pisemnie wzywa go do zapłaty. Gdy należności nie zostaną uregulowane w terminie 7 dni od daty odbioru wezwania do zapłaty, bank ma prawo wypowiedzieć umowę. Od następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia całe zobowiązanie z tytułu udzielonego kredytu staje się wymagalne i traktowane jako zadłużenie przeterminowane (§ 9 ust. 4 ww. umowy kredytu)

Dowód: umowa k. 46 - 51 i harmonogram spłat k. 177v - 178.

W związku z brakiem zapłaty rat wynikających z harmonogramu spłaty strona powodowa pismami z dnia 14 lutego 2017 r. wezwała pozwanych do dokonania spłaty zaległości w terminie 14 dni od doręczenia wezwania wskazując, iż w przypadku nieuregulowania zaległości wypowiada przedmiotową umowę o kredyt nr (...) z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia rozpoczynającego się od dnia ,w którym upłynął termin 14 dni roboczych od daty doręczenia wezwania. Jednocześnie bank poinformował pozwanych o możliwości złożenia , w terminie 14 dni od otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzacje w oddziale banku lub w siedzibie banku. Pisma zostały odebrane w dniu 21 lutego 2017 r. przez pozwanego J. F. (2).

Dowód: wypowiedzenie umowy o kredyt wraz ze zwrotnymi potwierdzeniami odbioru k. 108-109k. 179 - 182, historia spłaty kredytu przez pozwanych k. 183 - 186, umowa § 9 k. 49.

Z uwagi na brak uregulowania zadłużenia przez pozwanych, w dniu 14 kwietnia 2017 r. powód wezwał pozwanego J. F. (3) do zapłaty zadłużenia wynikającego z przedmiotowej umowy.

Dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniami nadania – k. 24 – 26, 244-245.

W dniu 10 maja 2017 r. (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, zgodnie z którym wysokość zobowiązania J. F. (2) i I. F. (2) wynosiła 91 901, 94 zł, w tym niespłacony kapitał w kwocie 86 971,94 zł, odsetki umowne w kwocie 3 894,65 zł, odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 985,33 oraz opłaty umowne w kwocie 50 zł.

Dowód: wyciąg z ksiąg bankowych (...) Bank S.A. z dnia 10 maja 2017 r. nr (...) – k. 45.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o powołane wyżej dokumenty.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Podstawą roszczenia powoda w sprawie niniejszej była umowa kredytu zawarta pomiędzy stronami, a oparta o zasady określone w art 69 i następnym ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku prawo bankowe. Powód z niej wywodził swoje roszczenia.

Zgodnie z w/w przepisem przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Pozwani w pierwszej kolejności zakwestionowali fakt skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu przez Bank, jednakże Sąd uznał, że zarzut ten jest chybiony. Pozwani bowiem otrzymali wypowiedzenie umowy, które zostało potwierdzone własnoręcznym podpisem 21 lutego 2017 r. przez pozwanego J. F. (2).

Twierdzenie, pełnomocnika pozwanej, że przedmiotowe wypowiedzenie umowy, złożone zostało z zastrzeżeniem warunku zawieszającego (art. 89kc) i jako takie jest bezskuteczne, w ocenie Sądu , jest niezasadne. Powód w wypowiedzeniu umowy określił, iż przyczyną wypowiedzenia umowy jest niedotrzymanie warunków umowy przez pozwanych i nieuregulowania zapłaty rat na kwotę 5.623,18 zł (rata miesięczna wynosiła 1107,53zł) , powyższa zaległość powstała na dzień 15 listopada 2015r. Dokonując gramatycznej wykładni wskazanego pisma Sąd w żaden sposób nie dopatrywał się, aby powód zastrzegł w tym piśmie warunek zawieszający. Sformułowanie, że w przypadku, nieskorzystania w określonym 14 dniowym terminie, przez pozwanych z uprawnień wynikających z art. 75 c ustawy prawo bankowe , umowa zostaje wypowiedziana, nie jest, w ocenie Sądu, zastrzeżeniem warunku w rozumieniu art. 89 kc stanowiącego, że z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych albo wynikających z czynności prawnej powstanie lub ustanie skutków czynności prawnej można uzależnić od zdarzenia przyszłego i niepewnego.

Fakt braku doręczenia pozwanej „ przedsądowego wezwania do zapłaty” z dnia 14 kwietnia 2017r. nie ma znaczenia dla skuteczności wypowiedzenia umowy przez bank.

Pozwani kwestionowali także wysokość dochodzonej przez powoda należności.

Obowiązkiem stron procesu cywilnego jest wypowiedzenie się o faktach mających istotne znaczenie dla sprawy i nie może się ono ograniczać w przypadku pozwanej jedynie do negowania okoliczności faktycznych podnoszonych przez powoda i to jedynie na zasadzie „powód nie udowodnił, a ja temu przeczę”. Taka postawa procesowa strony pozostaje w wyraźnej sprzeczności z treścią art. 3 k.p.c. Jak trafnie podkreślił Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 20 października 2015 r. w sprawie sygn. akt I ACa 933/15, oświadczenie, że strona przeciwna faktu nie udowodniła, w sytuacji gdy stronie składającej takie oświadczenie rzeczywisty stan rzeczy jest niewątpliwie znany, nie jest tożsame z zaprzeczeniem temu faktowi, ale stanowi uchylenie się od oświadczenia, czy dany fakt miał miejsce, połączone z próbą odwołania się jedynie do prawdy formalnej. A właśnie w taki sposób zachowali się pozwani w sprawie niniejszej, którzy twierdzili, że powództwo nie zostało udowodnione w zakresie wysokości dochodzonej należności (zostało zawyżone).

Pozwani wprawdzie kwestionowali wysokość roszczenia , ale to na nich spoczywał ciężar dowodu (art. 6kc) wykazania, że zobowiązanie jest innej wysokości niż to, którego dochodzi powód w niniejszym procesie. Pozwani nie zgłosili żadnych wniosków dowodowych w tym zakresie.

W ocenie Sądu przytoczone przez powoda twierdzenia o okolicznościach faktycznych nie budzą wątpliwości – zostały poparte dokumentami, których autentyczność nie budzi wątpliwości Sądu. Odnosząc się do wartości dowodowej przedstawionych przez powoda dokumentów stwierdzić należy, iż są to dokumenty prywatne – a zatem zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Niezależnie od charakteru przedstawionych dokumentów dopuszczalne jest czynienie ustaleń na ich podstawie odnośnie istnienia i wysokości należności przysługującej wierzycielowi albowiem dokument prywatny stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania; moc dowodowa dokumentu prywatnego jest jednak słabsza aniżeli moc dowodowa dokumentu urzędowego, ponieważ

dokumenty prywatne nie korzystają z domniemania, iż ich treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym. Nie przeszkadza to jednak w tym, aby sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.) uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy (tak K. Knoppek w komentarzu do art. 245 k.p.c. zamieszczonym w Systemie Informacji Prawnej LEX).

Powód przedstawił dokładne wyliczenie dochodzonej należności uwzględniając zarówno kapitał (zaliczając dokonane przez pozwanego wpłaty- k. 183-186), jak i wyliczenie odsetek wskazując ilość dni opóźnienia w zapłatach rat, wysokość naliczonych odsetek i kwoty naliczonych odsetek składających się na dochodzoną należność (k. 45). Dokumenty te nie zostały podważone przez pozwanych.

Całokształt okoliczności faktycznych potwierdza, iż treść przedstawionych przez powoda dokumentów prywatnych jest zgodna z rzeczywistością. Pozwani nie kwestionowali, w dający się zweryfikować pod względem logicznym czy rachunkowym sposób wyliczenia wysokości zobowiązania szczegółowo wykazanego w pismach i dokumentach wystawionych przez powoda. Pozwani nie przedstawili dowodów, iż uregulowali w większym zakresie należność, niż wynikałoby to z dokumentów bankowych (ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na nich, albowiem to strona pozwana z faktu uregulowania świadczenia wywodzi skutek prawny w postaci wygaśnięcia zobowiązania). Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wysokości dochodzonego roszczenia – kwota należności głównej odpowiada kwocie wskazanej w wezwaniach do zapłaty i wyciągu z ksiąg bankowych; powód w sposób zgodny z postanowieniami umowy kredytowej ustalił wysokość należności odsetkowej oraz podlegających uiszczeniu przez kredytobiorców kosztów.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 482 §1 kc (odsetki od skapitalizowanych odsetek zasądzając je od dnia wniesienia pozwu.

kosztach procesu Sąd orzekł w myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażonej w art. 98 k.p.c.

Na koszty procesu złożyły się opłata sądowa 4 596 zł, koszty manipulacyjne w postępowaniu elektronicznym upominawczym 11,49 zł, opłata od pełnomocnictwa 17zł i koszty zastępstwa procesowego 5.400zł (§2 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji wyroku, stosując przytoczone wyżej przepisy prawa.

SSO Małgorzata Tetkowska